

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem [REDACTED] ve věci

žalobkyně:

[REDACTED]
státní příslušnost Běloruská republika
místem pobytu v ČR [REDACTED]
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem [REDACTED]

proti
žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlem [REDACTED]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2019, č. j. OAM-198/LE-LE05-LE05-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 30. 4. 2019 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, §

14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Uvedla, že dne 18. 3. 2019 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, žalovaný však její žádost napadeným rozhodnutím ze dne 12. 4. 2019 zamítl, rozhodnutí jí bylo doručeno 15. 4. 2019.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně namítala, že žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále ust. § 50 odst. 2, 3, 4 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.
4. Uvedla, že žalovaný porušil ust. § 14 zákona o azylu, neboť nedostatečně odůvodnil možnost udělení mezinárodní ochrany dle tohoto ustanovení, a § 14a zákona o azylu, protože v případě návratu žalobkyni hrozí nebezpečí vážné újmy.
5. Sdělila, že Bělorusko opustila kvůli pronásledování (včetně fyzického zbití a vydírání) ze strany soukromé osoby v důsledku zástavy movité věci - kožichu, daná osoba má vazbu na policii a další státní orgány, běloruské státní orgány nebyly schopny poskytnout žalobkyni ochranu, tyto skutečnosti popsala ve správním řízení a poukázala na možnost doložit výhrůžky v podobě textových zpráv na svém mobilním telefonu, žalovaný však tento důkaz neprovedl, proto navrhla soudu provedení tohoto důkazu v soudním řízení.
6. Vytýkala žalovanému, že se vůbec nezabýval tvrzeným aspektem nefunkčního státního aparátu a tedy tím, že žalobkyně nemá možnost obrátit se s žádostí o pomoc na státní orgány, nezabýval se ani nereálností možnosti vnitřního přesídlení.
7. Poukázala na svůj špatný psychický stav vzniklý po prožitém násilí, který se neustále zhoršuje, a na skutečnost, že byla čerstvě propuštěna z další lékařské intervence v psychiatrickém zařízení Praha-Bohnice. Uvedla, že v důsledku pobytu v zajišťovacím zařízení trpí záchvaty paniky a astmatu, potřebuje průběžné psychiatrické intervence, žalovaný to vůbec nezohlednil. Namítala, že při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 5. 4. 2019 chtěla doložit seznam léků, které užívá, ale pověřená pracovnice to odmítla s tím, ať jej doloží k žalobě.
8. Tvrdila, že s ní nebyl veden pohovor v dostatečném rozsahu, nemohla uvést vše, zejména se příslušný pracovník odmítl podívat na její zranění nohy či ji k tomu více vyslechnout. Z tohoto důvodu přiložila k žalobě fotografickou dokumentaci svého zranění.

9. Namítala, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost udělení humanitárního azylu, pouze stručně zmínil zranění nohy, ale dalšími aspekty zranitelnosti žalobkyně, zejména jejím psychickým stavem, se nezabýval.
10. Domnívala se, že jí v případě návratu do Běloruska hrozí reálné nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, byla obětí vážného fyzického ublížení na zdraví a psychického utrpení, proti kterému jí stát nezajistil ochranu, původci násilí šlo o to vyvolat u žalobkyně pocit strachu, i po odjezdu ze země jí vyhrožoval telefonáty a sms zprávami. Je proto pravděpodobné, že by v tomto jednání pokračoval i po návratu žalobkyně do vlasti.
11. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi uvedenými žalobkyní a opatřil si též další potřebné podklady pro rozhodnutí, přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu, důvody pro poskytnutí azylu ani doplňkové ochrany neshledal, v podrobnostech odkázal na správní spis a na napadené rozhodnutí, které je podrobně, jasně a srozumitelně odůvodněné.
13. Uvedl, že žalobkyně ve správním řízení zmínila užívání léků na chronickou bronchitidu a mast na zanícenou nohu, závažný psychický stav však nedoložila, a to ani v žalobě, navzdory jejímu pobytu v přijímacím středisku jí nebyl odepřen přístup k lékařské péči, pokud své psychické problémy staví do souvislosti s pobytem v tomto středisku, měla by tím argumentovat v soudním řízení o přezkumu rozhodnutí, jímž jí nebyl povolen vstup na území.
14. Měl za to, že celkovou situaci žalobkyně posoudil dostatečně i z hlediska naplnění podmínek § 14 zákona o azylu, závažnost jejích zdravotních komplikací nevyplývá ani z jejích sdělení v průběhu správního řízení, uvedla, že po příjezdu do [REDAKCE] jí její zdravotní stav nebránil ve výdělečné činnosti, stejně tak do ČR přijela se záměrem vydělávat, žalovaný neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, nezjistil, že by zdravotní stav žalobkyně vyžadoval specializovanou a ve vlasti nedostupnou péči, navíc jedna z jejích dcer žije nadále v Bělorusku, druhá pak v Moskvě. Poukázal na to, že do ČR žalobkyně přijela s cílem zde pracovat navzdory tomu, že byla v Itálii zařazena do Schengenského informačního systému jako nežádoucí cizinec, jemuž má být odmítnut vstup do schengenského prostoru do 12. 6. 2021.
15. Pokud jde o doplňkovou ochranu, trval na tom, že není odůvodněná, žalobkyně se vůbec nepokusila řešit svou situaci v zemi původu, buď tím, že by se obrátila na státní orgány, nebo vnitřním přesídlením, její vysvětlení žalovaný označil jako spekulativní, nelze konstatovat, že by možnost vnitrostátní ochrany selhala, žalobkyně se neobrátila na žádné policejní ani jiné orgány, bez zřejmého důvodu nevyhledala lékařské ošetření, neuvedla ani věrohodné důvody, proč nevyužila možnost vnitřního přesídlení.

Dovodil, že motivem jejího pobytu v ČR je výdělečná činnost, po příjezdu z Itálie však měla práci i v Bělorusku.

16. Námitky týkající se procesních pochybení nejsou opodstatněné, nemají oporu v protokolech ze správního spisu, dle protokolu ze dne 26. 3. 2019 žalobkyni byl poskytnut prostor, aby uvedla veškeré skutečnosti, byly jí též kladeny otázky, a to i ohledně jejích problémů s nohou, protokol bez námitek podepsala. Stejně tak nebyla nijak zkrácena na svých právech v případě protokolu ze dne 5. 4. 2019, který rovněž bez námitek podepsala. Domníval se, že dané námitky žalobkyně jsou pouze účelové.
17. Měl za to, že napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu, žalobní argumentace není s to jej zpochybnit. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta, pokud nebude pro opožděnost odmítnuta.

IV. Obsah správního spisu

18. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
19. Žalobkyně podala dne 18. 3. 2019 žádost o mezinárodní ochranu. Žádost odůvodnila tím, že se bojí [REDAKCE] ze zastavárny, u kterého zastavila svůj norkový kožich, obdržela však méně, než čekala a musela mu podepsat, že si půjčuje peníze. On je chce nyní zpět. Žalobkyni zbil, vyhrožuje jí, že jí zabije. Zjistil, že žalobkyně pobývala v Moskvě, i tam jí vyhrožoval, tak se bála tam zůstat, nyní chce vydělat peníze a zaplatit mu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že má bronchitidu a poté, co jí zbili, má zanícenou nohu, na kterou dostala v Moskvě mastičku a potřebuje další, aby se to vyléčilo.
20. Dle rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2019 č.j. OAM-198/LE-LE05-LE05-NV-2019 žalobkyni nebyl dle ust. § 73 odst. 3 písm. c) a odst. 4 zákona o azylu povolen vstup na území České republiky, do 16. 7. 2019 s odůvodněním, že žalobkyně je vedena v Schengenském informačním systému (SIS) jako nežádoucí cizinec, jemuž má být odmítnut vstup na území schengenského prostoru, když tento záznam učinily italské příslušné úřady s platností do 12. 6. 2021. Tedy by v případě povolení vstupu na území mohla představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, neboť se vědomě pokusila vstoupit na území ČR a tedy i Evropské unie, přestože jí byl vstup a pobyt zakázán, již dříve pobývala na území členských států Evropské unie, ale o mezinárodní ochranu nepožádala, její nynější žádost se jeví jako účelová, rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 3. 2019.
21. Při pohovoru dne 26. 3. 2019 uvedla, že do ČR přijela proto, že si tady může najít práci a vydělat peníze, má dvě dcery a šest vnoučat, za svého pobytu v Itálii nelegálně pracovala, byla deportována v roce 2015 do Běloruska. Její problémy v Bělorusku spočívají v tom, že měla norkový kožich, který v prosinci 2018 zastavila, majiteli zastavárny podepsala papír, že si půjčuje peníze a on jí pak zbil, chtěl po ní peníze zpět a vyhrožoval jí. Žalobkyně v únoru 2019 odjela do [REDAKCE], kde asi měsíc pracovala, vydělala si na letenku a odjela do České republiky. Na policii ani jiné státní orgány se

neobrátila, neboť majitel zastavárny s ní dle jejího přesvědčení spolupracuje, v roce 1997 zavraždil člověka a stejně ho nezavřeli, jsou všichni propojeni. Na jiné místo v Bělorusku se nepřestěhovala, protože tam nikoho nemá a nedá se tam najít práce. V ČR se dle jejích informací dá najít práce a vydělat peníze. Ohledně svého zdravotního stavu uvedla, že má na noze ránu, která jí hnisá, v Moskvě neměla čas jít k lékaři, protože pracovala, v ČR jí vyšetřil lékař a dostala nějaký krém.

22. Dne 5. 4. 2019 se žalobkyně dostavila k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, seznámila se s těmito podklady, nechtěla navrhnout jejich doplnění, uvedla, že je vděčná ČR za léčení a chtěla by mít možnost tady pracovat.
23. Dne 12. 4. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobkyni mezinárodní ochranu v žádné formě předpokládané zákonem o azylu neudělil. V odůvodnění žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu, shrnul tvrzení uvedená žalobkyní, zjistil, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je její nechuť vrátit se do Běloruska z důvodu obav z majitele zastavárny, který od ní požaduje vrácení peněz, dále tam dle svého tvrzení nemá žádné zázemí, cítí se tam nepotřebná, nejsou tam pracovní příležitosti, v ČR však dle jejích informací je práce a může si zde vydělat peníze. Vyšel též z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Bělorusku, celkem se jednalo o pět materiálů, jejichž seznam je v rozhodnutí uveden a nacházejí se ve správním spise.
24. Shledal, že žalobkyně neuplatňovala v domovském státě žádná politická práva ani svobody a nebyla z tohoto důvodu ani pronásledována, nesplňuje tedy podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Zároveň neshledal, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti, důvody uvedené v tomto ustanovení jsou taxativní, legalizace pobytu v ČR a vyhnutí se zákazu vstupu na území Evropské unie mezi ně nepatří. Tvrzené obavy z násilného chování majitele zastavárny nepovažoval za azylově relevantní, měl za to, že důvodem tohoto nezákonného jednání není žádný z důvodů pro udělení azylu, ale pouze snaha dosáhnout majetkového prospěchu na úkor žalobkyně. Daná soukromá osoba není nijak spojena s veřejnou mocí. Nelze ani konstatovat, že by státní ochrana selhala, protože žalobkyně se na žádný státní orgán se žádostí o pomoc neobrátila, nevyužila žádné prostředky, které jí nabízí domovský stát. Poukázal na to, že dle podkladů ve správním spise občané Běloruska mají možnost se v případě poškození trestnou činností obrátit na příslušné orgány státní moci a domoci se svých práv.
25. Zabýval se tím, zda žalobkyně splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, shledal, že žalobkyně je dospělou, práce schopnou a plně svéprávnou osobou, má sice hnisavou ránu na noze, nicméně nevyplývalo, že by z tohoto důvodu potřebovala specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči, dle její výpovědi se s ránou po dobu 1 měsíce neléčila, proto se jí zanítla a po příjezdu do ČR dostala mast. Zjistil, že všichni obyvatelé Běloruska mají rozsáhlá práva na poskytování zdravotní péče, která je poskytována bezplatně, léčiva jsou dostupná. S ohledem na to neshledal, že by se

jednalo o případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Zabýval se též možností udělení doplňkové ochrany, shledal, že v případě návratu do vlasti nehrozí žalobkyni vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, obava z majitele zastavárny není skutečně hrozící vážnou újmu, neboť nelze konstatovat selhání ochrany ze strany státu, žalobkyně se na žádné státní orgány neobrátila, ani nedoložila, že by jí tyto orgány nebyly schopny ochranu poskytnout, její domněnky, že by jí policie nepomohla, označil za spekulace. Zabýval se též situací v Bělorusku, zjistil, že jde o plně funkční stát, který stále více směřuje ke sblížení se Západem a provádí reformy zaměřené na potlačení korupce, v nepolitických kauzách je obvykle možné dosáhnout spravedlivého procesu a v případě poškození trestnou činností se lze obrátit na státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Dospěl k závěru, že v případě návratu žalobkyně do vlasti zde není hrozba přímé a bezprostřední vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani hrozba vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, ani že by případné vycestování žalobkyně bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Shledal, že žalobkyně podmínky pro udělení doplňkové ochrany nesplňuje.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvou týdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.
27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Žalobkyně je přesvědčena, že splňuje podmínky pro poskytnutí azylu z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu.
29. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního

zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

30. Žalovaný se na str. 6 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu, tak jak jej vykreslila při proběhlých pohovorech, s ohledem na rozsah poskytnutých informací adekvátně rozebral, z jakých důvodů není udělení humanitárního azylu namístě. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení v souladu se shora uvedenou judikaturou za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
31. V žalobě žalobkyně argumentovala tím, že je velmi váženém psychickém stavu, má záchvaty astmatu a paniky, užívá silný inhalátor, byla jí několikrát poskytována psychologická i psychiatrická pomoc, její psychický stav se zhoršuje, neboť špatně snáší pobyt v přijímacím středisku letiště [REDAKCE]. Tyto skutečnosti žalobkyně ve správním řízení neuvedla a nevyplývají ani ze správního spisu, z jejich popisu pak není zřejmé, zda se jedná o skutečnosti nově vzniklé až po vydání napadeného rozhodnutí. I kdyby se však jednalo o nové skutečnosti, žalobkyně je žádným způsobem soudu neprokázala, nepřiložila žádné lékařské zprávy ani jiné důkazy, např. zprávu z Psychiatrického zařízení Bohnice, odkud měla být propuštěna. K žalobě přiložila pouze jí sepsaný seznam užívaných léků (uvedení jejich názvů) bez jakéhokoli dalšího upřesnění či lékařského potvrzení, takový seznam sám o sobě nemá pro soud žádnou vypovídající hodnotu a nelze z něj o aktuálním zdravotním stavu žalobkyně nic zjistit. Daná námitka tak není způsobila zpochybnit správnost výše uvedeného závěru žalovaného, že žalobkyně podmínky pro udělení humanitárního azylu nesplňuje.
32. Tvrzení žalobkyně o tom, že se při pohovoru dne 5. 4. 2019 pokusila doložit seznam jí užívaných léků a že byla pracovníci odmítnuta, nemá v tomto protokole oporu. Žalobkyně nechtěla navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, závěrem pouze uvedla, že děkuje ČR, že jí poskytuje léky na chronickou bronchitidu a protokol podepsala. Z protokolů, které jsou obsaženy ve správním spise, rovněž nevyplývá, že by příslušní pracovníci odmítli přijmout informace týkající se zranění žalobkyně. Žalobkyně ani neuvedla konkrétní pohovor, při kterém k tomu mělo dojít. Z protokolu ze dne 26. 3. 2019 naopak vyplývá, že žalobkyni byly ohledně jejího

zranění kladeny podrobné otázky, žalobkyně tento protokol a též další protokoly ve spise podepsala bez připomínek. Dané námitky ohledně nedostatečné protokolace jsou proto rovněž nedůvodné. Navíc je nezbytné konstatovat, že k žalobě fotografická dokumentace ohledně jejího zranění připojena nebyla.

33. V další žalobní námitce žalobkyně vytýkala žalovanému, že nedostatečně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany, měla za to, že v případě jejího návratu do Běloruska jí hrozí reálné nebezpečí vážné újmy.
34. Podle ust. § 14a zákona o azylu
  - 1) Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
35. Z výše uvedené zákonné úpravy plyne, že prvek selhání vnitrostátní ochrany, který musí být pro udělení doplňkové ochrany naplněn, je shodný s úpravou azylu dle ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu.
36. S ohledem na to lze v daném případě použít též judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které *„Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“* (rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44). V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálné dostupné prostředky ochrany.“*
37. V posuzovaném případě se však žalobkyně vůbec nepokusila využít prostředky ochrany, které jsou jí k dispozici v jejím domovském státu, její subjektivní přesvědčení o tom, že by to stejně nemělo smysl, legitimní důvod pro takový postup nepředstavuje. Žalobní tvrzení o tom, že osoba majitele zastavárny je propojena s běloruskou policií, je pouhou obecnou spekulací, která není podložena žádnými konkrétními tvrzeními, ani důkazy. Naopak z podkladů shromážděných žalovaným vyplývá, že žalobkyně se mohla obrátit na vnitrostátní orgány např. na prokuraturu, se žádostí o ochranu své osoby. Pokud žalobkyně žádné prostředky ochrany v domovském státu nevyužila, nelze ani konstatovat, že ochrana v zemi původu selhala. V takové situaci ani nebylo namístě zabývat se možností vnitřního přesídlení, žalovaný v tomto směru nijak nepochybil.
38. Žalovaný se otázkou, zda žalobkyně splňuje podmínky doplňkové ochrany, zabýval dostačujícím způsobem, vyšel z výpovědi žalobkyně, a dále z aktuálních zpráv ohledně situace v Bělorusku, které jsou převážně z roku 2018. Odůvodnění žalovaného je srozumitelné, přesvědčivé a odpovídající konkrétním okolnostem daného případu,

žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci a přijal odpovídající právní závěry, soud se s jeho závěry ztotožňuje. S ohledem na výše uvedené soud shledal danou žalobní námitku za nedůvodnou.

39. Soud nepovažoval za relevantní provádět důkaz textovými zprávami, které žalobkyně obdržela od majitele zastavárny, neboť její žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta z jiných důvodů, než že by žalovaný nebo soud zpochybňoval, že skutečně ze strany této osoby došlo k vyhrožování žalobkyni; důvody zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jsou uvedeny výše.
40. Závěrem soud uvádí, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k legalizaci pobytu cizince na území České republiky.
41. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDAKCE]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. června 2020

[REDAKCE]
samosoudce

